З циклю "Дні"

I

…А я усе шукав пророків
Світ сну
Довічного віщуючих…
Життям, – мов весняні потоки
Омитих, впоєних і чуючих…

Про хід Безчасної Весни

У заходах я марив чудно, —
Як кликав день із давнини
У злому сніти непробудно…

…І день звичайний… Млистий, хмарний…
І в жилах квола, в’яла кров…
О, хто ж прийде із Сну, —
Примарний,
І висвятить мою Любов?!

Десь в млі дзвенять, горять потоки…
Хтось там рида в простір вогніючий —
Що я шукав, чекав пророків,
Що я повірив
Ранкам
Дніючим…

II

Асфальт присипаний піском —
Невірноковзький, – кроки хибить.
А я – горю ласкавим сном:
Зійде Любов – чуття поглибить…

І в жовтім вечорі межа
Неясних марев-хвиль над днями,

Що ти, – незнана і чужа
Давно відгаданая снами.

І хоч далекий чудний світ
Легенд неясних і просяянь —
Усе одну з неволі літ
Хистку, невірну, – я чекаю —

Вечірні, гаснучі огні
Існову сном стежки встелися, —
Що ти – білієш в далині,
Як вперше – з’явишся мені
Такою, – як раніш труїла…

III
В несходимості нив
Занімілі овси і жита…
Вечір в серце розпуки долив… —
Недосяжна, далека мета…

В сонцем впоєнім сні
То тоді зріла вість зливних гроз —
Ввійде впоєно в дні
Наш Христос…

Над руїни марев пливу
В догасання рубінів…
Чую тужную пісню нову,
Як нічнії години.

Ввесь у сумно-розкритих очах…
Зрів – гасне
Вість таємнича…

Тихим дзвоном в житах
Бідна церковця вечір кличе...